

ret, havde jeg en Embedssamtale i mit Kontor med Dr. Muus, og saa sagde jeg til ham under denne Embedssamtale omtrent følgende — ordret kan jeg naturligvis ikke citere det —: Nu har jeg tænkt over Sagen, Dr. Muus, og nu kan jeg finde en psykologisk Forklaring af, hvorfor De ikke har givet mig Besked. Det undskylder Dem ikke paa nogen Maade, tværtimod, men jeg forstaar nu Sammenhængen. Forholdet er det, sagde jeg, at det Embede, der var Tale om, at Dr. Langhoff skulde have, ikke var Ringsted, men Holstebro, men der var blandt Ansøgerne to, af hvilke jeg mente, at den ene burde foretrækkes og var mere kvalificeret, og Dr. Muus mente, at Læge Langhoff burde have det. Saa sidde vi — saaledes falder altsaa Samtalen med Dr. Muus — og overveje, hvem der bør have det. De fremdrager alle Fordelene ved Læge Langhoff, og De kommer med Indvendingerne mod den anden, Gimsing, som jeg holder paa, og da jeg træffer den Afgørelse, at det bør være ham, beder De mig om at udsætte Afgørelsen nogen Tid endnu. Hvis De under denne Samtale eller de efterfølgende havde berørt eller antydnet overfor mig det, De vidste om Læge Langhoff, kunde De sige Dem selv, at saa vilde Afgørelsen i samme Øjeblik falde til Fordel for Gimsing, og derfor lod De være at omtale Manglerne ved Læge Langhoff. Og da jeg sagde dette til Dr. Muus og bebrejdede ham, at saaledes var den psykologiske Sammenhæng, kom Dr. Muus ikke med en eneste Indvending, men han slog Øjnene ned som en Mand, der er ramt af Sandheden. Naar dette nu er passeret, og naar jeg har udtalt mig saaledes til flere om Sagen, hvor kan man saa forlange af mig, at jeg skal sige det stik modsatte af det, der er min fulde Overbevisning?

Endelig da denne Sag blev forelagt for mine Kolleger, vare de alle uden Undtagelse af den Opfattelse, at Dr. Muus' Optræden kunde ikke forklares, uden at hans Fortielse var sket med Villie, at der ikke kunde findes nogen som helst plausibel Forklaring uden denne, og det kan der efter min Mening heller ikke, absolut ikke. Det er umuligt at glemme selve det, at man har foretaget en Undersøgelse, og det er egentlig ogsaa umuligt, naar vi have flere Samtaler om det samme Emne, overhovedet at glemme at omtale sin Viden for mig. Men det er paa dette Punkt, jeg i Virkeligheden angribes mest. I det Indlæg, som Dr. Muus' Sagfører og to Læger i Dag have skrevet i en Avis, bestrides det ikke, at

Ministerens har Ret til at indstille Dr. Muus til Afsked, naar Tillidsforholdet var brudt, men det, man bebrejder mig, er, at jeg vil sige, at Dr. Muus med Villie har fortiet noget. Det er mig, der skal tale, andre kunne tie, jeg har Pligt til at tale. Er der saa nogen, der vil forlange, at jeg skal sige andet end det, der er min inderste Overbevisning? Og denne Overbevisning deles, som sagt, af alle mine Kolleger.

Saa kommer man med den Indsigelse, at under alle Omstændigheder var Straffen for haard. Det tror jeg, man begrundet ud fra den Betragtning, at en enkelt Fejl ikke skal være nok til Afsked. Nu vil jeg sige, at det er jo en Ting, der sker saa tidt her i Livet, at den enkelte Handling faar langt større Følger, end man synes stemmer med Retfærdighed. Jeg skal minde om en enkelt Begivenhed — alle de Herrer kende den —, hvor jeg i sin Tid stod som Aktør og altsaa skulde se paa Sagen paa den skarpeste Maade, det var Sagen mod Grundejerbankens Direktion. Hvad de vedkommende blev dømt for, — de kunne have haft andre Fejl, men det, de blev dømt for og kunde dømmes for, var — 4 Linier i et Prospekt, der vare skrevne paa en saadan Maade, at de ikke gav den fulde, udtømmende Sandhed. Jeg er sikker paa, at ingen af dem, der havde skrevet disse Linier, nogen Sinde havde tænkt, men burde have tænkt, at de derved begik en Ulovlighed, en bedragerisk Handling, men de blev ramte haardt for denne Handling, dømt til Fængselsstraf og til i Erstatning at betale saa mange Penge — flere Hundrede Tusinde Kroner —, som de aldrig tilsammen kunde skaffe til Veje. Det var den enkelte Handling, der fældede dem — i øvrigt er der selvfølgelig ingen Sammenligning mellem disse to Sager. Men jeg vil angaaende Paastanden om, at Straffen var for haard, sige, at jeg havde en Samtale, efter at Dr. Muus havde afleveret sit Indlæg, med ham paa mit Kontor, en Samtale, der varede mellem 1 og 1½ Time, og hvori vi gennemdrøftede det hele, og der siger Dr. Muus saa til sidst til mig: Ja, er det virkelig Ministerens Overbevisning, at jeg med Villie har ført Dem bag Lyset, indser jeg godt, at jeg ikke kan blive i min Stilling. Det var ikke mig, der først udtalte Konklusionen oven paa Præmisserne, det var Dr. Muus, og det var fuldstændig rigtigt set af Dr. Muus.

Man maa nemlig huske paa, hvad det var for en Stilling, Dr. Muus beklædte,